

Eilhard Lubin Barthold Krakewitz von

De Primatu & Potestate Romani Pontificis, quam in rebus fidei religionisq[ue] sibi arrogat. Disputatio Theologica

Rostochii: Myliander, 1607

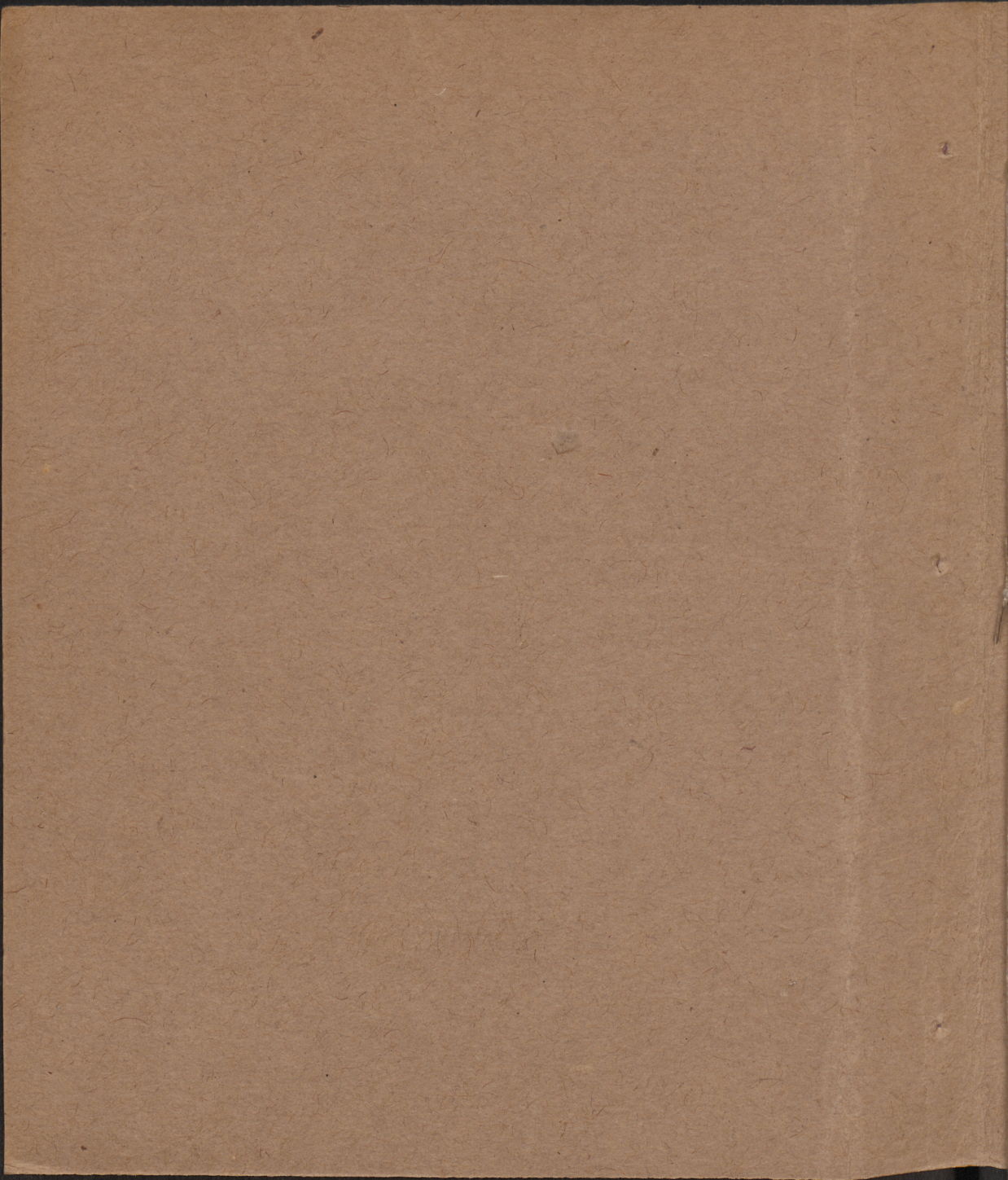
<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn756516463>

Druck Freier Zugang

E. Lubinus.
R. U. theol. 1607.

17

xxvii

*Universitätsbibliothek
Rostock*

DE
PRIMATU
& Potestate Romani Pon-
tificis, quam in rebus fidei reli-
gionisq; sibi arrogat.

Disputatio Theologica

Quam
Auxiliante divina gratia

P R E S I D E

REVERENDO ET CLARISSIMO VIRO,
Dn. EILHARDO LVBINO,

*S.S. Theol. D. & Professore ordinario & facul-
tatis Theologicae DECANO,*

Pro Summo in Theologia gradu consequendo publi-
cè ventilandam exhibet

BARTHOLDUS KRAKEVITZ

*ecclesiarum citerioris Pomeraniae designatus
Superintendens.*

Ad diem 4. Martij hora 6. matutina.

xxvi

Rostochij Literis Myliandrinis, Anno 1607.

1607

Reverendis & Clarissimis
Viris,
DN. JOHANNI PAPPO,
ET
DN. MATTHIÆ HAFEN-
REFFERO,

*S. S. Theologia D. D. & in Academijs Ar-
gentinensi ac Tybingensi Professoribus cele-
berrimis, Dominis, amicis & fratri-
bus meis in Christo hono-
randis. S. D. P.*

Vid causæ sit, viri Reverendi & Clarissimi, cur
sub vestro nomine hosce de Romani Pontificis
ὑπερφανεία aphorismos edere & luci publi-
cæ committere voluerim, vobis collectu facile
est, mihi verò dictu haud difficile. Etenim etsi vestræ
Ecclesiæ si locorum *Διεσχηματα* spectemus, à nostris quam
longissimè sunt dissitæ, fidei tamen religionisq; non tan-
tum vi cinitatem, sed & unitatem si perpendamus, appare-
bit utroq; in loco, cum apud vos: tum vero apud nos
quoq; Dei beneficio, eandem sonare doctrinam, eadem
integritate dispensari Sacramenta, adeoq; omnia sibi ita
esse *ὁμόφωνα* ut & vestrarum & nostrarum Ecclesiarum
membra tanquam mutuo concentu exclamare, sibiq; illud
Apostolicum occinere possint: *εἰς κληρο, μία πίστις, ἐν
βασιλείᾳ; εἰς θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, καὶ Δεὸς πάντων, καὶ
ἐν πα-*

ἐν πατρὶν ἡμῶν &c. Quod quanto est verius: (diu autem
verum esse patiat̄ur cælestis pater) tanto commodius in-
ter eos qui cum hic, tum etiam apud vos Ecclesijs præfecti
sunt, non solum pax: sed & firma ac stabilis amicitia, illa
nimirum, quam Hieronymo teste non utilitas rei familiaris, non
præsentia tantum corporum, non subdola & palpans adulatio:
Sed Dei timor & divinarum scripturarum studia conciliant,
coli & confirmari potest, eamq; ut ego quoq; jam ante
paucos menses inter nos innotam, me hæctenus magnificif-
se, & deinceps etiam in unitate fidei vobiscum ad finem
usq; vitæ conservaturum ostendam, levidensi hoc munu-
sculo tanquam indice digito commonstrasse sufficiat, cuius
tamen missionem vel eo etiam nomine me vobis debere
non obscure profiteor, quod cum utriq; vestrum, tibi qui-
dem Clarissime Domine D. Pappæ Argentinæ: tibi verò Præ-
stantissime Domine D. Hasenrefferæ Tybingæ adessem, ea me
affecistis benevolentia & humanitate, vestris hominibus
perquam familiari, quæ apud me, quoad in mortali hoc
corpore vita superfuerit, nunquam intermorieur, quam
quia ob angustiam huius chartæ ulterius deprædicare non
licet, hic finem facio, & vos vestrosq; Dominos collegas,
viros in orbe Christiano clarissimos & ob merita sua erga
ecclesiam notissimos, divinæ protectioni longum com-
mendo. Dabatur Rostochij, 26. Februarij Anno 1607.

V. in Christo

addictissimus

Bartholdus Krakevitz.

Nob. lib. ex I. S. I. I.
Rugia
A 2 DE

DE PRIMATU PAPÆ

Quem in rebus fidei religionisq; sibi
arrogat.

Thesis I.

Unam utriusq; regiminis, secularis nimirum
& ecclesiastici potestatem Papam Romanum,
filium perditionis & Antichristum magnum sibi
arrogare, non tantum ecclesiastici: Sed etiam
politici scriptores testes sunt, adeoq; Romana
(qualis aliquandiu fuit & etiamnum hodie est) ecclesia impura
praxis luculenter comprobatur.

II.

Quomodo enim ut de priori politico videlicet regimine, obiter
hoc iniuriam, à subiectione secularium principum pontifices se
non tantum subtraxerint: Sed etiam gladij secularis potestatem
illicite sibi arrogaverint, jus atq; honorem magistratui præripue-
rint, regibus leges civiles præscripserint, caesares ut precario reg-
nantes floccifecerint, subditos à fidelitatis juramento absolverint,
quinimmo fraudibus, cadibus, bellis, omniq; scelerum genere im-
perij sui maiestatem communiverint ac confirmarint, tam est
notum ut ferè in cationem tabernarum abierit. (verba catalogi
testium veritatis fol. 228. pat. 2. edit. Lug. 97.)

III

Atq; ut recentia exempla & placita Pontificum quomodo
scilicet à nemine velit judicari (vide Nilum & τῆς τῆς Παπῆς ἀρ-
χῆς) pedes suos SINGVLARI SEDIS ROMANÆ
PRIVL

PRIVILEGIO jubeat osculari (verba **STEVANI** lib. de adoratione pedum & c.) reticeam, vel unica Friderici primi Imperatoris, Barbarossæ dicti, historia præ cateris innumeris notatu est dignissima; quem adeo inhumaniter & plus quam tyrannicè à pontifice Alexandro tertio tractatum fuisse legimus, ut non tantum prædictus pontifex eum imperio violenter exuerit: Sed etiam prostratum pedibus conculcaverit, & in hoc scelerato facinore verba Psaltis (super aspidem & basiliscum ambulabis) (Psalm 91. v. 13.) partim inscitè, partim etiam impiè sibi accommodaverit, (vide Funccium lib. 10. chron. in recensione anni 1176.

III

Id certè quam à Petri in doctrina & fide legitima successione, quam streperis suis nugis garruli Jesuita toties jactitant, sit alienum, hinc satis apparet, quod tam huic; quam reliquis etiam Apostolis dominio à Christo interdictum esse novimus: Siquidem reges gentium dominari & *ἐνεργετας* dici, Apostolos non item salvator clarissime pronuntiat, (Luca 22. v. 25.)

V

Caterum majus crimen committit, & feliciter impietatis suæ mensuram complet. Papa Romanus, quando omnem ministerij ecclesiastici ordinem unicè ad se ita vult alligatum, ut ipse totius regiminis ecclesiastici *ἀρχὴν* & culmen, adeoq; summus hisce in terris Christi in militanti ecclesia vicarius & sponsus ecclesiæ constituatur, talis nimirum, qui licet innumeras animas in æternum secum det præcipites, à nemine tamen possit aut debeat judicari vel eo nomine compellari: (vide decret. part. 1. distinct. 40. quæst. 7.)

VI

Quæ sane crudelitas Phalaridis tyrannide major, quanto hostilius gloriam uni & soli Christo debitam insectatur, tanto ferventiori & alacriori studio veræ ecclesiæ membris enitendum est, ut eam à se removeant, & veritate strenuè asserta, ad extremos Garamantas relegent.

VII

Nos igitur in presentia, relicta pontificis potestate civili, de eiusdem quem in ecclesia sibi arrogat primatu, paucis dispiciemus, idq; ut rectius fiat, duobus subsequentibus membris hanc *ὁλγῶν* absolvemus 1. paucis descripturi, quid per primatum pontificis pleriq; pontificij scriptores intelligant. 2. absurditatem & impietatem eiusdē ex verbo Dei & veteris Ecclesie placitis offensuri. Christus Iesus, cuius res agitur, conatus nostros ad nominis sui gloriae & ecclesie adificationem clementissimē dirigat, Amen.

VIII.

Præclara est vox & Apostolica pectore verè digna illa Pauli: quando Christum supra omnes cælos ascendentem & omnia implentem, alios quidem Apostolos; alios verò Prophetas; alios item Euangelistas; alios rursus Pastores & Doctores ad perfectionem sanctorum & corporis Christi ædificationem dedisse affirmat. (Ephes. 4. v. 11. & 12.)

IX.

Eo ipso siquidem non tantum donorum in ecclesia varietatem: Sed & ministrantium discrimen & functionum varios ordines *Ἀσπὴν δὲ* innuit.

X.

Atq; hinc est quod in nostris etiamnum ecclesijs certi & distincti docentium gradus conservantur, ita quidem comparati, ut non amplitudine dominij (hoc siquidem ecclesie ministris nullum à Christo relictum est) sed ordinum *Ἀσπὴν* veniant metiendi.

XI.

Fidei interim & doctrinae unitas tam manet inviolata ut verè Gregorius: Non loca vel ordines nostro Deo nos proximos faciunt: Sed nos aut opera & bona, ei conjungunt, aut mala disiungunt. (Epist. ad Anastasium.)

XII.

Atq; ut paucis multas horum ordinum potissima causa est spiritualium à Deo concessorum donorum inæqualitas, qua cum
pro

pro gratia divina largius huic quam alteri concedantur, in hac quasi crevioribus divina liberalitatis vestigia quodammodo cognoscere, eaq; devotiori observantia prosequi, quem vix Christianum decere, nemo non fatebitur.

XIII.

Habet etiam Papa Romanus in sua fictitia hierarchia diverso & certo intervallo sibi subjugatos missificum gradus & quorum alij hisce ad quos Missa gesticularis confectio spectat: alij contra dictis inferioribus assignantur.

XIV.

Septem nimirum Petrus Lombardus Scholastica religionis coryphaeus numerat, idq; ut ipse quidem nugatur, propter septiformem gratiam sancti spiritus, cujus qui non sunt participes ad gradus ecclesiasticos indignè accedunt. (libr. 4. distinct. 24. quasi. 1.)

XV.

Numerat autem eosdem hoc ordine, primo Ostiaros, secundo Lectores, tertio Exorcistas, quarto Acoluthos, quinto Subdiaconos, sexto Diaconos, septimo Presbyteros.

XVI.

His postmodum subjungit alios quibus officium cum dignitate conjunctum competere asserit, quales sunt: Patriarchæ, Archiepiscopi, Metropolitani, & Episcopi: ubi tamen notandum, quod horum officiorum discretionem non à Christo aut Apostolis introductam: sed à gentilibus inchoatam ipsemet non obscure fatetur, & ex alijs profanis scriptoribus nullo negotio colligere licet. (vide Polydorum Vergilium lib. 4. cap. 14. de invent. rerum.)

XVII.

Ceterum utut hi ordines & dicta officia Pontificijs sunt magna; potissimum tamen & summum omnis honoris fastigium Papalis constituitur dignitas, ad quam omnes aspirare, eam suspicere, admirari, & tantum non adorare una opera pleriq; assolent.

Quam

XVIII.

Quam quanti faciant placet hic ex authore rationalis divi-
 norum ascribere: Sic autem ille: Apostolica sedes (Roma-
 nam puta) sicut ait Anacletus Papa caput & cardo est alia-
 rum, quoniam sicut ostium cardine regitur, sic illius autho-
 ritate omnes ecclesiæ reguntur, & inde dicti sunt Cardina-
 les, per quos tota ecclesia sicut ostium per cardines guber-
 natur. Illius autem prælatus PAPA, id est pater patrum,
 vocatur UNIVERSALIS, quod universæ ecclesiæ
 principatu, & APOSTOLICVS quod principis
 Apostolorum vice fungitur; & SUMMVS PON-
 TIFEX, quod caput est omnium pontificum, à quo
 illi tanquam à capite membra descendunt, & de eius pleni-
 tudine omnes accipiunt, quos ipse vocat in plenitudinem
 Sollicitudinis non in plenitudinem potestatis; Hic est
 Melchisedech cujus sacerdotium non est cæteris compara-
 tum &c. (lib. 2. rational. fol. 24.)

XIX.

Sed quam latè reliqui etiam papicola vino meretricis Baby-
 lonica inebriati hujus universalis prælati potestatem diffundant, &
 quousq; in rebus fidem religionemq; concernentibus eandem ex-
 tendant ex ipsorum pontificiorum ore amplius venit attenden-
 dum.

XX.

Sacra scriptura canon Salubri vigilantia constitutus, hoc
 sibi proprium habet & peculiare, ut in eo nihil nisi θεόπνευστον &
 vere divinum reperiri debeat, ac proinde non ad voluntatem
 hominum vel dilataris vel etiam contrahi semet patiatur, quip-
 pe alias nequaquam νόμον καὶ λόγος ἀπάντων ἀνεξέτης, quod
 vel maxime in dicto canone Chrysostronus requirit.

XXI.

Ad hoc Papa Paulus tertius se minimè vult alliga-
 tum sed eos etiam libros, quos ipsorum pontificiorum doctorum
 testi-

testimonio non esse canonicos constat, pro talibus sub anathematis fulmine haberi & acceptari severissime precipit.

XXII.

Sic enim hac de re modo nominatus Pontifex: Si quis libros ipsos integros, cum omnibus suis partibus (*intelligit Baruch, quem tamen Melchior Canus rejicit (lib. 12. loc. c. 2. fol. 588.) Judith, Tobiae & Maccabæorum, quos Cajetanus non agnoscit, (in fine comment. hist. V. Testamenti) additamenta ad Esther, quæ Lyranus & Sixtus senensis respiciunt (lib. 1. Bibliotheca) &c.*) prout in Ecclesia catholica legi consueverunt, & in veteri vulgata latina editione habentur, pro SACRIS & CANONICIS non susceperit, & traditiones prædictas sciens & prudens contempserit, ANATHEMA SIT. (*Concil. Trident. sess. 4.*)

Apocriph

XXIII.

Facti ratione si requiras respondet Melchior Canus: ad summum pontificem pertinere, definire quinam liber sit canonicus. (*lib. 2. loc. cap. 7.*) Lælius Zecchius: Papam habere potestatem, ut determinet ea quæ sunt fidei, & paulo post: ut determinet modum credendi trinitatem &c. (*de statu S. Pontificis Romani summ. 10.*)

XXIV.

Porro scripturam auctoritatem quoad nos etiam in se habere summam, adeoque sibi ipsi ad divinitatis suæ comprobationem testem esse convenientissimum ac sufficientissimum constat. Quis namque divinius Deo loquetur ex cuius ore sacra Prophetarum & Apostolorum tabula ad nos sunt perlata.

XXV.

Contra Pontifex Romanus: Scriptura, inquit, ut ab authore suo Deo prodit, nullum habet neque sensum neque formam: Sed in sensu ecclesiæ prolata, divinæ scripturæ auctoritatem meretur. (*Hosius de expresso verbo Dei. Stapleton. controvers. 4. art. 2. quest. 4.*)

B

Quam

XXVI.

Quam impietatem cumulans Robertus Bellarminus: Necessè est, inquit, nosse extare libros aliquos verè divinos, id certè **NULLO MODO** ex scripturis haberi potest. Nam quamvis scriptura dicat libros Prophetarum & Apostolorum esse divinos; tamen non certo id credam, nisi prius (ex testificatione scil. Ecclesie quo se alias unice remittit) credidero scripturam quæ hoc dicit esse divinam. (lib. 4. de verbo Dei cap. 4. & libro 1. de Sacrament. Baptismi cap. 9.)

XXVII.

Ubi tamen probè notandum, quod de Ecclesia dicitur, nihil quicquam pontifici derogare, quippe cum Valentiano teste Ecclesia hoc in loco & Pontifex Romanus sint Synonyma & ἰσοδυναμῶντα. (part. 8. analys. fid. cathol.)

XXIX.

Præterea summa etiam est huius scriptura perfectio, talis nimirum, ut ex illa sola tanquam ἐν ἑνὶ ἰστέρι hereses quacunque, sufficienter profligari, retundi, & funditus immo radicitus everti queant. Vtilis siquidem ea est πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπιτιμήσιν, πρὸς παιδείαν ἐν δικαιοσύνη, ἵνα ἀρῶν ἢ τὸ θεῶν ἀνθρώπων, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρισμῶν. (2 Tim. 3. v. 16.)

XXIX.

Vnde præclarè admodum Augustinus: Si quis sive de Christo, sive de eius Ecclesia, sive de quacunque alia re, quæ pertinet ad fidem vitamque nostram, non dicam, si nos; sed quod Paulus adjecit, si angelus de coelo vobis annuntiaverit, præterquam quod in Scripturis legalibus & Evangelicis accepistis, anathema sit; (contra literas Petiliani.)

XXX.

Contra Pontificij hanc de qua agimus Scripturam adeo imperfectam, mutilam, mancã, obscuram, ceream, flexilogramam esse obloqui non verentur, ut **NVLLA, NVLLA, NVLLA**

*NULLA crassissimarum haeresum sufficienter ex sola scriptura
vel unquam sit refutata. (collocutores Bavar. sess. 8. Ratisbona.)*

XXXI.

*Cui blasphemie ἑρπεύειν addit Costerus hunc in mo-
dum scribens : Opus fuit Christo certam constituere nor-
mam, & iudicem veracem, qui & clarè ediceret omnibus
credenda & qui corrumpi, mutilari, detorquerive in alie-
nos præposterosq; sensus ab alijs non posset. Ipsam scri-
pturam sacram non esse hunc iudicem, ex variis qui in ea
nituntur erroribus cuius manifestum esse debet, quam si
solam nobis Christus iudicem reliquisset, hoc iudice non
satis provisum & consultum fuisset ecclesiae &c. (de sum-
mo pontifice fol. 135.)*

XXXII.

*Iudicem controversiarum interim si queras, sic eundem sine
rubore nominant : Iudex Generalis, legitimus, ordinarius
omnium controversiarum, quæcunq; possunt oriri in ne-
gotio religionis est PONTIFEX ROMANVS,
sive solus definiat aliquid, sive definiat cum concilio gene-
rali. (Bavarici Theologi Ratisbona sess. 1. fol. 23.)*

XXXIII.

*Hanc iudicandi facultatem ita eundem obtinere postmodum
dicunt, ut effutire haud dubitent, eum semper esse infallibilem,
quippe qui Bellarmino teste, non ut reliqui pastores & mi-
nistri ecclesiae decernendi potestatem & gratiam; sed &
scientiae certitudinem acceperit. (lib. 4. de Rom. Pont.
cap. 2.)*

XXXIV.

*Atq; hinc est quod in omnibus congressibus & concilijs fidei
religionisq; causa coactis plenitudinem decidendi, & quid in am-
biguis tenendū statuendi, sibi soli pontifex per adultores suos at-
tribui patiat. Quod si n. totus mundus sentiret contra Pa-
pā inquit, Iohannes de turre cremata, tamen sententiae Papæ*

standum est &c. (in summa de Ecclesia lib. 3. cap. 94. in initio.)

XXXV.

Pontificis, ait Robertus Bellarminus, non imperatoris est, congregare synodos generales, & alibi: Catholici omnes munus præsidendi concilijs proprium esse docent summi Pontificis, ita ut vel per se, vel per legatos omnia moderetur; quorum, ut idem loquitur, conciliorum tanta est *ἀσθενεία*, ut fide catholica tenendum sit, eadem errare non posse nec in fide, nec in moribus. (lib. 1. de concilijs cap. 12. & 19. item lib. 2. cap. 2.)

XXXVI.

Quod sane summum in controversijs iudicium jam olim ante mille & plures annos astu scelerato, & quidem per crimen falsi Zozyms Episcopus Romanus sibi arrogavit, eo quod in Concilio Carthaginensi sexto à ducentis & septendecim Episcopis per legatos & literas petijt, ut sacerdotibus illinc ad se appellare liceret; itemq; ut ipse possit presbyterum à latere eò mittere, qui pro autoritate, de controversijs cognoscat, sibiq; referat. (Tom. 1. Concil. pag. 564.)

XXXVII.

Ceterum hoc ipseus *ἀδύνατον αἰτήματα*, falso canone Nicæno palliatum graviter à prædictis Episcopis resutatatum, adeoq; Zozyimi nequitia detecta, nulli unquam ecclesie summam hanc supra alias potestatem & universalem jurisdictionem competere, commonstratum fuit.

XXXVIII.

Ex hisce omnibus, qua tamen, ni brevitati studeremus latius proponi possent, vel illud maximè apparet, q; quotiescunq; de Papa *ἡγεμονία* & primatu nobis quaestio est, non id disceptari sit ne ordo in ministerio Ecclesie etiam Romana utilis & approbandus, hoc siquidem nos facile largiri ex superioribus patere potest.

Qui-

XXXIX.

Quinimmo nec hoc quoque imus inficias, posse, & si de jure sit sermo, debere etiam in Romana ecclesia aliquem esse superiorem Episcopum aut presbyterum, qui verbum Dei sincerè doceat, Sacramenta legitime dispenset, adeoque in ea κληρὸς ἀγίος καὶ ἀποστολικὸς ἦεν, quales Apostoli Pauli tempore habuit, ad veritatem erudiat. Rom. 1. v. 7.)

XL.

Quis namque hac Romanæ ecclesiæ deneget, cum secundum Hieronymum, nequaquam altera Romanæ urbis ecclesiæ isto tempore altera totius orbis existimanda sit. Nam ut idem inquit: Et Gallia & Britannia, & Africa & Persis, Oriens & India & omnes barbaræ nationes unum Christo tempore unam observant regulam veritatis. (ad Evandrum presbyterum.)

XLI.

Sed longè majus quid est, quod orthodoxorum aures ubi de Papæ primatu agitur, tantopere offendit, & ad cujus vocem toti cohorrescunt, idque ne lectorem, qui ex præcedentibus aliquem ejus gustum percepit, diutius detineamus, hoc potissimum: Sitne talis quædam universalitas, primatus ac præeminentia præ omnibus alijs concessa Ecclesiæ Romanæ, ut in ea certâ serie sibi succedentes pontifices, & qui hodie sedet PAVLVS QVINTVS sit Christi in his terris delegatus vicarius, visibile caput & sponsus ecclesiæ tanta autoritate præditus, ut apud ipsum sit plenum de omnibus negotiis & controversiis fidei & cultus judicium, quo præcise standum, & à quo in Ecclesia militante ad neminem superiorem provocandum.

XLII.

Vbi tamen notandum non de factò, quid quovis modo & prætextu fiat: Sed de jure, anne Dei verbo consentienter fiat, unice quari: Neque enim de jure Diabolus talis est, hoc est pater

mendacij; sed quia in veritate ab initio non stetit, & à statu suo malitiosâ factione defecit, (Iohan. 8. v. 44.)

XLIII.

Primum itaq; intrepidè asserimus primatum hunc non esse à Deo; sed tantum ab hominibus in vectum, id quod probatu longè est facillimum.

XLIV.

Cum enim de pontifice non V. Testamenti: (à quorum tamen institutione pontificatum Romanum exordium sumpsisse Durantius autumat) (rational. divin. lib. 2 fol. 24.) Sed Novi Testamenti sermo sit; ejus institutio aut Christi erit aut Apostolorum, quod si neutrius, uti hactenus quidem pontificij fidem nobis facere nequiverunt, neq; Dei etiam esse erit certissimum.

XLV.

Ogganniunt hic plenis buccis πολυθρόνων illud, Tu est Petrus, & super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, & portæ inferorum non prævalent adversus eam &c. (Matt. 16. v. 18. Bellarminus lib. 1. de Pont. Romano cap. 10. 11. 12. &c.) quo se hæc potissimum tanquam ἀναγκαστικῆ obtinere posse maximopere existimant. 1. quidem Petro universalem quandam in reliquos Apostolos, & omnes totius orbis ecclesias inspectionem ac primatum concessum esse. 2. Hanc ipsam nemini alias quam Episcopo Romano competere, ipsumq; omnem præminentiam, omnesq; præ cæteris Apostolis prærogativas, quas longo catalogo enumerant, jure quasi hereditario possidere. (Bellarminus lib. 2. de Pont. Romano cap. 12. item lib. 1. de pont. cap. 17. 18. &c.)

XLVI.

At verò inscitè & imperitè omnia. Primo namq; magnificentum hoc Christi elogium non persona sed confessioni Petri vel maximè aptari, omnes ejus loci circumstantiæ & nativæ phrasæ luculenter evincunt, neq; etiam se super Petri personam, (fundamentum profecto nimis arenosum) sed super præclaram ejus doctrinam & Confessionem, quam petra assimilat, ecclesiam ædificaturum salvator pronuntiat.

Hinc

XLVII.

Hinc ἐξηγήσθαι ipse etiam Augustinus subscribit, hunc in modum differens: Ideo ait Dominus super hanc petram ædificabo ecclesiam meam, quia dixerat, tu es Christus filius Dei vivi: super hanc ergo, inquit, petram quam confessus es ædificabo ecclesiam meam; petra erat Christus, super quod fundamentum etiam ipse ædificatus est Petrus &c. (tractat. in Ioban 124. vide lib. 1. retractat. atq; 21. de agone cap. 30. &c.)

XLIX.

Deinde quoque constat eandem potestatem quam Dominus in retinendis & remittendis peccatis aliisq; rebus ad ministrum ecclesie spectantibus Petro elargitus fuit, reliquis Apostolis alibi identidem attribui (Matt. 18. v. 18. Joh. 20. v. 23.) ut ita nihil prerogativa Petro hinc maneat reliquum.

XLIX.

Hoc utiq; erant & cæteri Apostoli quod fuit Petrus, inquit Cyprianus, pari consortio præditi & honoris & potestatis: sed exordium (scilicet in compellatione Christi) ab unitate proficiscitur, ut Ecclesia una monstraretur. (tractatu 3. de simplicitate pralatorum.)

L.

Deniq; ut vel maximè de Petro hic magna proloquatur Dominus, quid hoc ad monstrum illud Romanum, quod in tantum quidem à Petro quoad doctrinam distat, quantum bonum à malo, lux à tenebris, Deus à Diabolo.

LI.

Et quis hominum, cui mica sana fidei & pietatis reliqua est, sibi persuaderi patietur, Anastasio Nestorianis faventi, Liberio Arianorum deliriis subscribenti, Johanni decimo cum scorto Theodora rem habenti, Alexandro sexto filiam naturalem stupranti (dist. 19. cap. Anastasius. Platina in vita Anastasij. Lutprand. lib. 2. cap. 13.) & reliquis quibusdam pontificibus

bus, quos rectius demones quam homines appellaveris, Christum hoc dicere: Vos estis Petra super quas adifico ecclesiam meam &c. ? is scil. qui ecclesiam Christo cura non esse, & Nestorianos ac Arianos eundem diligere impie nimis & contra communem omnium Christianorum sensum credat ac statuat.

LII.

Sed nec Christum eo loco de quo nunc agimus perniciosissimum Papæ primatum stabilire voluisse, adeoque dictum illud Matthæi contra propria conscientia testimonium à Jesuitastris ad fulcimen Papalis tyrannidis afferi, vel inde constat, quod ipsi pontificij aperte fatentur, Phocæ imperatoris tempore demum obedientiam illam omnium ecclesiarum Romana cathedra promissam & stabilitam.

LIII.

Sic enim Platina: Bonifacius tertius patria Romanus à Phoca imperatore obtinuit, MAGNA TAMEN CONTENTIONE, ut sedes Petri Apostoli, quæ caput est omnium ecclesiarum ita & diceretur & haberetur. (in vita Bonifacij.)

LIV.

Quinet alius quidam historicus Flavius Blondus: Phocas, inquit, ipsius PONTIFICIS SVASIONE publica & ad universum orbem demissa sanctione constituit, ut Romanæ ecclesiæ Romanoq; Pontifici omnes orbis ecclesiæ obædient. (dec. 1. lib. 9.)

LV.

Videt hinc opinor, qui talpa caciore non est quilibet, quam absongo sono & sensu Christi illud præclarum de Confessione Petri elogium à longinquo. Romanenses ad Confortandam sui Idoli tyrannidem, quæ aliquot demum seculis post Petri mortem invec̃ta fuit, adhibeant atq; accommodent.

LVI.

Sed & dictus primatus ac potestas Romani pontificis est contra

tra

tra Deum pateret id quidem exinde, quod jam ostensum fuit eum non esse à Deo, siquidem qui non est mecum, inquit salvator, contra me est, & qui non colligit mecum, dispergit (Luca II. v. 21.) At v. quia in eo ex scriptura palliando tam sunt laboriosi pariter & gloriosi Iesuita moderni, & inter hos præcipuè Bellarminus, quomodo sit contra Deum eiusq; verbum ulterius considerare non pigebit. (vide Bellarmini sesquipedia in præfatione lib. 1. de summo Pontifice.)

LVII.

Primò quidem, quod Pontifex salutatur caput omnium ecclesiarum, derogat id vero & unico capiti Christo suum pariter & nomen & officium nimis ignominiosè. Hunc namq; scriptura prædicat quod sit constitutus caput supra omnia ipsi ecclesie, corpus & complementum eius, qui omnia in omnibus adimplet; quod quemadmodum vir est caput uxoris, sic & Christus sit caput ecclesie, & is qui salutem det corpori, quod sit ante omnia, & omnia per eum consistant, sitq; caput corporis i. e. ecclesie &c. (Ephes. 1. v. 22. & 23. Ephes. 5. v. 23. Colos. 1. v. 18.)

LVIII.

Ex quibus locis hoc modo inferimus: Si Christus caput est ecclesie, caput corporis sui, non erit eo loco habendus Papa Romanus; Consequentia ratio ex eo pullulat, quod hoc negando, dilectam Christi sponsam ecclesiam in biceps monstrum propudiosè nimis simus transformaturi.

LIX.

Rimam elabendi hic querunt fraterculi Esavita, ideoq; allegatis locis hanc limam adhibent, dicentes Christum quidem caput esse & manere ecclesie, quanquam invisibile, Pontificem verò Romanum eiusdem esse caput visibiles; ita enim Robertus: Quanquam caput totius ecclesie est Christus, tamen quia ipse à militante ecclesia abest secundum visibilem præsentiam, exigitur NECESSARIO unus aliquis Christi loco, qui visibilem hanc ecclesiam in unitate contineat. (lib. 1. de Rom. Pontifice cap. 9. & lib. 2. cap. 31.)

C

Hinc

L X.

Hinc illa similitudo regis & proregis, qua fretus, Christo ex eo quod Papa sit caput ecclesie, nullam fieri injuriam, immo potius gloriam ejus augeri asserit, siquidem omnes qui audiunt proregem esse caput sub rege, mox cogitent regem esse caput nobiliore loco. (loco & cap. superiori.)

L X I.

Belle hæc quidem omnia, sed primo ἀπὸ θεοῦ, quo fit ut apud eos, qui quicquid est de fide catholica (quale hoc etiam esse Cardinalis Bellarminus asserere non dubitat (lib. 2. de Rom. pont. cap. 12.) ex scripturis probari cupiunt, parum aut nihil momenti obtineat. Nos enim cum Damasceno πάντες τὰ παραδεδωμένα ἡμῖν ἀπὸ τῶν νόμων, καὶ προφητῶν, ἔσχατων, καὶ ἀποστόλων, καὶ μαρτυρῶν δεχόμεθα, καὶ γνώσκωμεν, καὶ σέβομεν, ἔδωκεν ἡμεῖς τῶν ὁρθοδόξων. (lib. 1. orthodoxæ fid. cap. 1.)

L X II.

Deinde etiam data distinctio Christi gloriam minuit, eius suum quod etiamnum in Ecclesia fidelissimè sustinet adimit officium. Cum enim idem, licet invisibiliter, verè tamen, nobiscum sit usq; ad consummationem seculi; in medio duorum aut trium in nomine ipsius congregatorum, ambulet in medio candelabrorum. (Matt. 18. Matt. 28. Apocal. 1.) continuo hinc sequitur, alterius capitulis, inspectoris, legati aut vicarij haudquaquam ecclesie opus esse.

L X III.

Si namq; Christus adest ecclesie (verè autem adest) eam in unitate fidei (ut loquitur Bellarminus) tanquam caput invisibile continet, aut non continet. Si illud, quorsum attinet constituerè caput visibile: Sin hoc, tum aut non potest, aut non vult; quorum posterius contrariatur omnibus dulcissimis consolationibus, quibus passim in sacris literis ecclesiam suam consolatur; prius tamdiu falsum, quandiu ad dextram Dei patris omnipotentis sedebit, & etiam in medio inimicorum suorum leo de tribu Juda potenter dominabitur. (Psalm. 110. Apoc. 5.)

Nec

LXIV.

Nec vel tantillum proficit cohors Iesuitarum objectando nobis, fore ut sublata hac distinctione, omne ministerium, per quod Christus in militanti Ecclesia, tanquam salutare *ὄχιμα* suam nobis gratiam offert, penitus tollatur, id quod metuit Robertus Bellarminus, qui denegando militanti ecclesia caput visibiles non solum summum pontificem: Sed etiam Episcopos, Pastores & ministros omnes supervacaneos esse dicendos autumat. (lib. I. de Pont. Romano cap 9.)

LXV.

At verò crassissimè ut & maximè sophisticè cum contribulibus suis ludit *ἐλέγχω* parium, quotiescung, cum ordinario & legitimo ministerio, quod nullam papalem sibi arrogat potestatem Antichristi dominatum omni modo intolerabilem Iesuita confert; cui quidem *ἐνείσθη* tum demum aliquod robur inerit, cum Papi-cola probatum dederint; nos itidem ministerium eousq, nominibus eveheres quousq, Romanum illud monstrum Cardinalis Bellarminus, (lib. 2. de Rom. Pont. cap. 31.) eiq, decisivam & talem, qualem ille pontifici, *ἐνδεδείχται* deferres; quod facient ad calendas gracas.

LXVI.

Sed & ea ratione dominatus Pontificis Deo contrariatur, quod, uti superius dictum, eundem cum plenitudine & infallibilitate iudicij de dogmatibus fidei ac religionis perperam conjungunt.

LXVII.

Quod sane si ad pontificum V. Testamenti exempla accommodetur (ex cuius officio suum moderni pontifices inscitè plerumq, metiuntur imperium) continuo cuiusvis apparebit, quam sit à veritate facti alienum; cum constet Aaronem, Vriam, ut reliquos præteream; in cultu divino periculosissimè lapsos fuisse, & contra Dei voluntatem populi instinctu idololatria fuisse.

LXVIII.

Et quid quaeso hoc esset aliud, asserere Pontificem Romanum in iudicij de sacris rebus latione esse. ἀποστόλων, quam dicere: eò quod pontificatum assumit, eundem hominum mortalium naturam & conditionem exuere, quos scriptura non semel attestante, omnes mendaces & fallaces. esse liquido novimus. (Psal. 116. Rom. 3.)

LXIX.

Addo quod hoc ipsum etiam vim infert spiritui sancto in & per scripturas mundum & cuiuscunq; hominis in hoc mundo conscientiam judicantis (Ioban. 6. v. 8.) quo fit, ut hac ipsa quovis gladio ancipiti penetrabilior, pertingens usq; ad divisionem anima & spiritus, compagum quoq; ac medullarum, & discretor cogitationum & intentionum cordis ab eodem summo iudice spiritu sancto proclametur, (Hebraeorum 4. v. 12.)

LXX.

Deniq; maculam ficto suo, & in Deum ac scripturam blasphemio titulo, cum sponsus ecclesiae salutatur, ipsi Ecclesiae Papa aspergit intolerabilem.

LXXI.

Qui namq; cum Christus sit vir ille VNVS cui virgo casta ecclesia exhibenda est. (2. Cor. 11.) cujus item soror, amica, & columba eadem nominatur, (cant. 5.) citra insignem impietate vel aliquo saltem praetextu, idem nomen Antichristo Romano accommodari potest, nisi forte ex casta violatam, ex legitima spuriam, ex fidei temerariam quis facere spurcissimus praesumat.

LXXII.

Nec vero ille inter omnes natos mulierum maximus (Luca 1. v. 20.) adeoq; Episcopo Romano multis parasangis preferendus Iohannes Baptista gloriam hanc sibi arrogare ausus fuit, ut se sponsum ecclesiae profiteretur: Sed inter amicos sponsi numerari sonora confessione exoptavit. (Iohan. 3.)

Simili-

LXXIII.

Similiter sapè dicta potestas vel potius tyrannis Papalis antiquos ecclesie Doctores, ut & concilia nonnulla sibi habet adversantias qua quidem cum hujus rei gratia omnia excutere atq; hic allegare nimis longum foret, unicum atq; alterum hujus generis hoc loco sufficiat testimonium.

LXXIV.

Atq; inter omnia quidem ejus generis non postremo loco habendum est, Concilij Carthaginensis Sexti, cui etiam Augustinus interfuit ad Zozymum Papam hac. de re responsum, quo mascule ostendunt & exhortantur: non concedendum, ut EVMOSVS TTPVS SECVLI (sunt verba concilij) in ecclesiam Christi, quæ lucem simplicitatis & humilitatis diem, Deum videre cupientibus præfert, inducatur.

LXXV.

Similiter de hac Papæ monarchia concilium Africanum: (dist. 99.) Primæ sedis Episcopus non appelleretur Princeps sacerdotum, vel summus sacerdos, vel aliquid huiusmodi; Sed tantum primæ sedis Episcopus. Paulo post: VNI-VERSALIS autem nec etiam Romanus appelleretur. (cap. 3.)

LXXVI.

Pari modo S. Cyprianus Cornelium Lucium & Stephanum Episcopos Romanos non universa ecclesia capita, Sed suos coepiscopos & plerunq; fratres aperte nominat. (Tom. 1. Epist.) & alibi, Nemini, præterquam paucis desperatis & perditis minorem videri auctoritatem Episcoporum in Africa constitutorum, quam Romanorum, asserit.

LXXVII.

Gregorius magnus licet ipse aliquandiu Episcopi Romani officio functus fuerit, scribere tamen non veretur: in ISTO SCELESTO VOCABVLO (universalis Episcopus, tanta

pus tanta scil: de qua dictum est potestate præditus consentire,
nihil aliud esse, quam FIDEM PERDERE (lib. 4.
Epistola 83.

LXXVIII.

Idem alibi, ut ab omni dominatu se præbeat alienum :
IVSSIONIS verbum quæso à meo auditu remove-
te; scio qui sim, & qui sitis, loco mihi FRATRES estis,
moribus Patres, non ergo IVSSI: sed quæ utilia sunt
indicari curavi. (lib. 7. Epist. 39.)

LXXIX.

Bernhardus hunc in modum ad Papam Eugenium :
Planum est, Apostolis interdicitur dominatus, I ergo tu &
tibi usurpare aude, aut dominans Apostolatam, aut Apo-
stolicus dominatum. Plane, ab alterutro prohiberis; Si u-
trumq; similiter habere voles, perdes utrumq; ; alioquin
non te exceptum illorum numero putes, de quibus con-
queritur Deus (Osæ 8. v. 4) ipsi regnaverunt, sed non ex
me, principes extiterunt : Sed non cognovi eos.

LXXX.

Et notum est quid responsi pontifex Iohannes vigesimus
tertius à Græca ecclesia tulerit, cum sub eo prætextu, quod uni-
versalis ecclesia caput esset, ab illa obedientiam petisset; hoc scili-
cet : Potentiam tuam summam erga subditos tuos firmiter
credimus; superbiam tuam summam tolerare non possumus;
avaritiam tuam satiare non valemus : Diabolus tecum, quia
Dominus nobiscum. (Iohannes Madouilla lib. 1. cap. 17.)

LXXXI.

Inferunt præmissa omnia infallibilem & irrefragabiliter
veram conclusionem ex talibus præmissis huiusmodi : Quod 1.
non est à Deo. 2. est contra Deum. 3. contra antiquorum docto-
rum placita, hoc ipsum est à Diabolo. Primatus Romani Pon-
tificis est talis. Ergo.

Maiorem

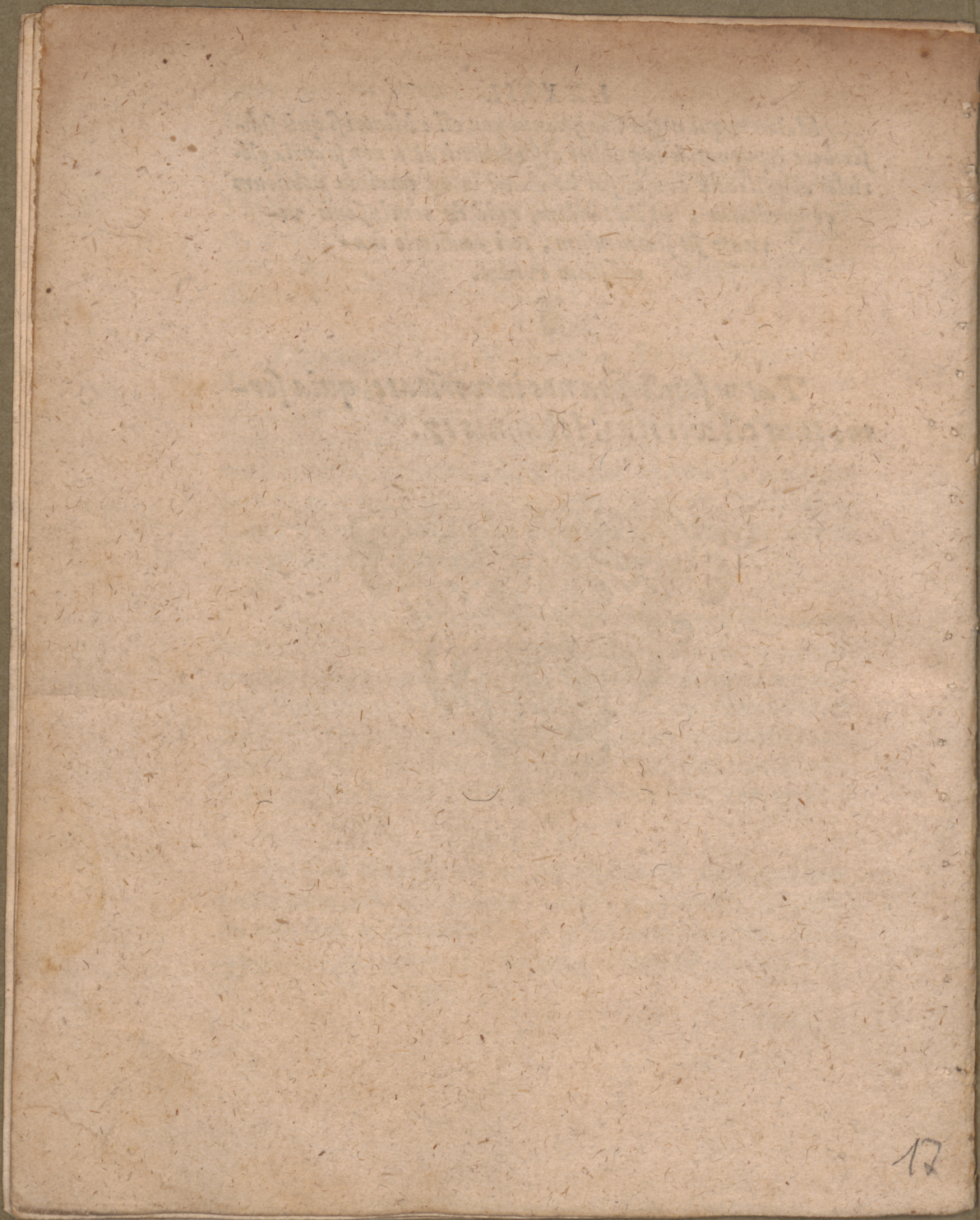
LXXII.

Maiozem qui negat Christianus non est: Minori si quis subscribere repugnat, is in publico disputationis actu non propriae gloriolae acquirendae causa, sed ἀληθείας ἐνεκα, cominus nobiscum congregiatur, ut ita tandem, quid de conclusionis veritate sit statuendum, toti auditorio manifestum evadat.

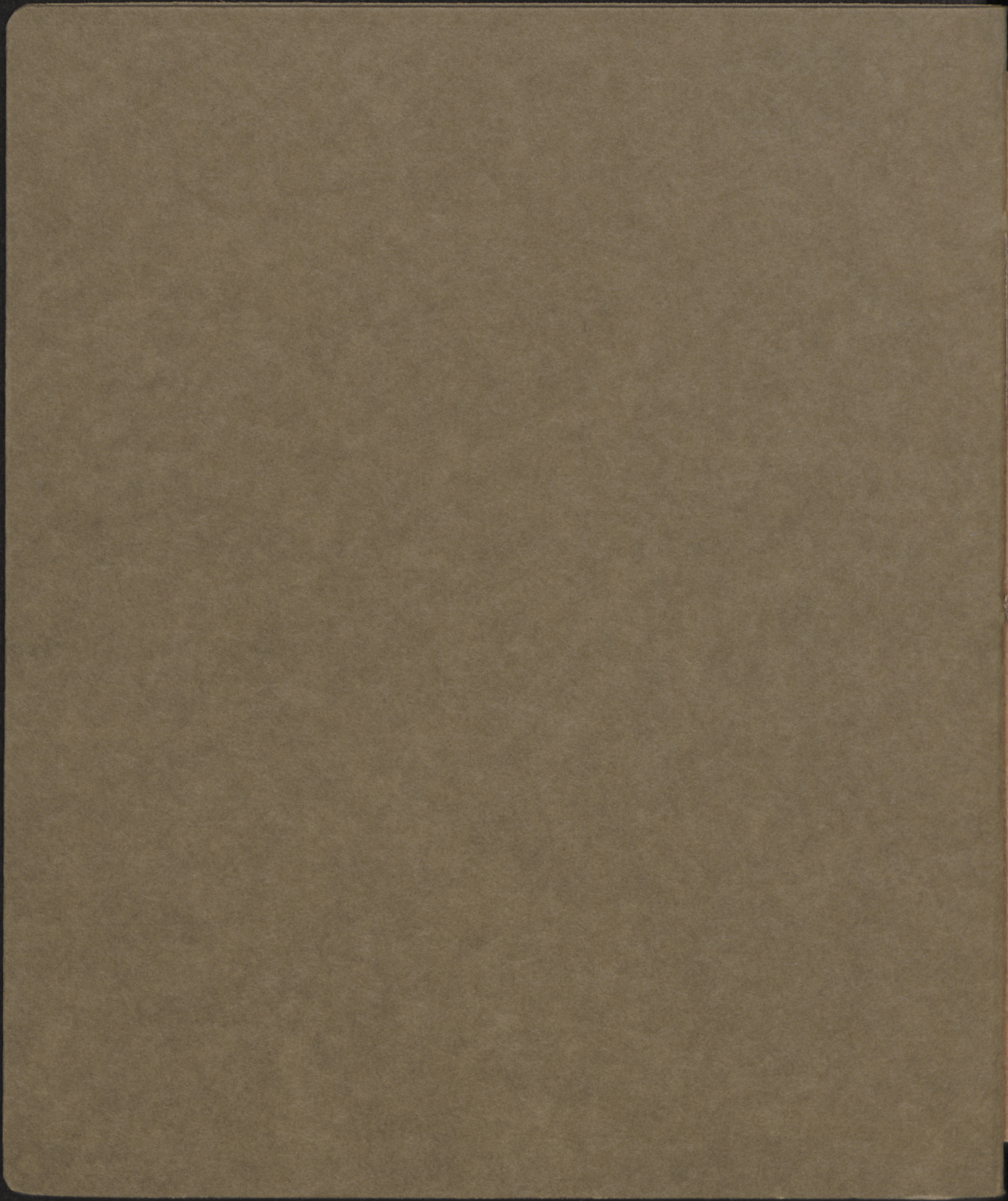

Pater sanctifica nos in veritate, quia sermo tuus est veritas, Iohannes 17.

17

LXXXII.

Maiozem qui negat Christianus non est: Minor scribere repugnat, is in publico disputationis actu non riola acquirenda causa, sed ἀληθείας ἐνεχα. cominu congregiatur, ut ita tandem, quid de conclusio ritate sit statuendum, toti auditorio manifestum evadat.

Pater sanctifica nos in veritate, quoniam tuus est veritas, Iohannes 17.

